

"שטורעם" בנוגע לעשירי בשבת

עיקר ה"שטורעם" צריך להיות בנוגע לענינו של עשירי בשבת, הנוגע אלינו במיוחד • משיחת ש"פ שמות, מבה"ח שבט ה'תשמ"ו – בלתי מוגע

פּוֹתַחֵיזַן נְדָנָר מַלְכוּת

התורה כו', וכתוצאה מזה מקבלים החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה דחודש הבא, אשר, קבלת החלטות טובות במעמד הציבור, יש בהם תוקף גדול יותר כו'.

נוסף לזה, מכיון שעצם ענינה של התוועדות (אהבת רעים) פועלת תוספת עילוי בברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך, הרי מובן, שלכל לראש נמשכת ברכה מיוחדת בנוגע **להתוועדות עצמה** [אשר, להיותה **הסיבה הגורמת** לתוספת ברכה זו, מובן, שנוטלת חלק בראש] – שההתוועדות תהי **בהצלחה**, כלומר, הצלחה בקבלת החלטות טובות וקיומן, הן בנוגע לכללות העבודה, והן – ובמיוחד – בנוגע לעניני העבודה השייכים לחודש המתברך, כדלקמן.

ג. והנה, בהתאם להאמור לעיל, יש להתעכב על ענינו המיוחד של החודש המתברך בשבת מברכים זה – חודש **שבט**.

ובהקדמה – שיש לבאר את ענינו המיוחד של החודש באופן המובן **לכאור"א מישראל**, עד לפשוט שבפשוטים, כפי שהדבר מתחייב הן מצד כללות הענין דשבת מברכים החודש, והן מצד כללות ענינה של התוועדות:

הטעם הפשוט לברכת החודש בשבת שלפני ר"ח (אע"פ שהזמן המתאים לכך הוא ברי"ח עצמו), הוא – להודיע ולפרסם **לכל העם** באיזה יום יחול ר"ח, כדי שידעו ויזכרו לקיים את כל הענינים השייכים לר"ח, תפלת ר"ח, ומנהגי ר"ח כו', ולכן, קבעו להכריז את היום שבו חל ר"ח ביום השבת שלפניו – דבר שידועים עוד לפני מולד הלבנה בר"ח, שהרי קביעת החדשים עכשיו היא ע"פ החשבון –

בנוגע לעניני העבודה דחודש הבא (הן כללות העבודה, והן העבודה הפרטית השייכת במיוחד לחודש הבא), ומזה מובן גודל חשיבותה של העבודה דשבת מברכים החודש, שכן, אע"פ ששבת ענינו "מקדשא וקיימא", היינו, שאין זה קשור עם עבודתם של ישראל, מ"מ, בנוגע לענין ד"ברכת החודש", הרי **לראש חודש** (הכולל את כל ימי החודש), הרי מכיון שבקידוש החודש מודגשת פעולתם של ישראל, "ישראל אינה דקדשינהו לזמני", "אתם אפילו מוטעין כו" – מובן, שגם בשבת מברכים החודש ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע **לעבודתם של ישראל**.

ג. עפ"ז מובן גם ענינה של **התוועדות** בשבת מברכים החודש – כציווי והוראת רבותינו נשיאנו, ובמיוחד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שצוה לפרסם בכל מקום ומקום שיש "לקבוע את יום השי"ק מברכים החודש ליום התוועדות":

מכיון ששבת מברכים החודש הוא "יום סגולה" להמשכת ברכותיו של הקב"ה – ראוי לקבעו "ליום התוועדות", אשר, עי"ז יתוסף עוד יותר בברכותיו של הקב"ה, כנודע פתגם רבינו הזקן (כפי שנתפרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר) אודות "הפתקא אשר משמי שמיא נחיתא" ע"ד גודל מעלתה ופועלתה של התוועדות – שעל ידה נמשך תוספת עילוי בברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך.

וענין זה קשור גם עם הברכה ונתנית-כח דשבת מברכים החודש בנוגע לעניני העבודה (כנ"ל) – שכן, בהתוועדות מדברים דברי התעוררות בעניני העבודה בתורה ויראת-שמים, מיוסדים על אהבת ישראל ואהבת

א. בכל שבת מברכים החודש – בי ענינים: (א) הענין **הכללי** דשבת מברכים החודש שישנו בשבת מברכים **זכל** חדשי השנה, (ב) הענין **הפרטי** השייך לשבת מברכים זה, שבו מברכים חודש **פלוני**.

הענין **הכללי** דשבת מברכים החודש הוא – "יום סגולה" שבו נמשכת ברכה על כל ימי החודש הבא, כלומר, נוסף להמשכת הברכה שבכל שבת, "מיני" מתברכין כולהו יומין", ששת ימי השבוע או שבעת ימי השבוע, ישנה נתנית-כח מיוחדת בשבת מברכים החודש, שממנה נמשכת ברכה (לא רק על ימי השבוע, אלא גם) על כל ימי החודש הבא.

הענין **הפרטי** שבכל שבת מברכים החודש הוא – ברכה ונתנית-כח בנוגע לענינו המיוחד של החודש המתברך:

לכל חודש וחודש ישנו ענין **מיוחד**, שכן, אם לכל יום ויום (באותו שבוע) ישנו ענין מיוחד, "כל יומא ויומא עביד עבידתי", הרי עאכ"כ שכן הוא בנוגע לחודש שלם, שלכל חודש וחודש ישנו ענין מיוחד.

[ומובן, שאין כל הכרח שהחילוק בין החדשים יהי באופן של עליון ותחתון, אשר, עי"ז ממעטים ח"ו בחשיבותו ומעלתו של חודש מסויים; הכוונה אינה אלא שהם שונים זה מזה, ויש בזה מה שאין בזה כו'].

ולכן, ביום השבת שלפני ר"ח, שבו מברכים את החודש הבא – נמשכת ברכה ונתנית-כח בנוגע לענינו המיוחד של החודש המתברך.

וכללות הענין בזה – המשכת ברכתו של הקב"ה בנוגע לכל הענינים (כפי שאומרים בנוסח דברכת החודש), כולל ברכה ונתנית-כח

מכיון שביום השבת מתכנסים **כולם** לבית-הכנסת (עוד יותר מאשר בימים שני וחמישי, שגם הם "ימי כניסה").

ונמצא, שבשבת מברכים החודש מודגשת אחדותם של ישראל – שכולם, בני הכפרים, בני העיירות והכרכים, מתאספים ומתכנסים יחדיו.

וזהו גם תוכנה של התוועדות – שכו"כ מישראל מתאספים יחדיו מתוך אהבת רעים, אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ומכיון שכן, מובן, שכאשר נמצאים בהתוועדות דשבת מברכים החודש, כאשר אחדותם של ישראל מודגשת הן מצד שבת מברכים החודש והן מצד ההתוועדות – הרי גם הדיבור והביאור ע"ד ענינו המיוחד של חודש שבט צריך להיות באופן של אחדות ישראל, כלומר, באופן המובן ושייך לכאו"א מישראל, עד לפשוט שבפשוטים, כדלקמן.

ד. ענינו המיוחד של ר"ח שבט, באופן המובן ושייך לכאו"א מישראל – מפורש **בתושב"כ** [אשר, אפילו הצדוקים מודים בה, וכמו כן מובן הדבר גם לפשוט שבפשוטים, עד ל"בן חמש שנים למקרא"], שהרי מקרא מלא דיבר הכתוב: "בעשתי עשר חודש באחד לחודש (ר"ח שבט) . . . הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם".

והענין בזה:

כל זמן שהיו ישראל במדבר – היתה עבודתם באופן **שלמעלה** מעניני העולם כו', ולכן, לא היו זקוקים ללמוד את התורה בשבעים לשון, מכיון שלא היתה להם שייכות לשבעים אומות העולם.

אמנם, בבוא ר"ח שבט דשנת הארבעים, כשעמדו ליכנס לארץ נושבת, ולהתחיל בעבודה **בעניני העולם** – אזי "הואיל משה באר את התורה בשבעים לשון", כדי שתהי באפשרותם לפרסם את עניני התורה כשיבואו למקומות שבהם מדברים בשבעים לשון.

ומובן, שאין הכוונה למעמד ומצב של **גלות** דוקא, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שכן, ענין זה אפשרי ושייך גם במעמד ומצב **ע"ז הרגיל**:

"זבולון לחוף ימים ישכון", "זבולון בצאתך", היינו, שעבודתו של זבולון היתה באופן שהי יוצא בספינות כדי לעסוק בפרקמטיא במקומות רחוקים מחוץ לגבולה של ארץ ישראל, ועי"ז היי ממלא את תפקידו בעבודת ה' – "כל מעשיך יהיו לשם שמים", ויתירה מזה: "בכל דרכך **דעהו**".

ישנה נתינת-כח וברכה

מיוחדת בנוגע לכל

הענינים השייכים

לעשירי בשבט,

ובמיוחד – בנוגע

לקבלת החלטות טובות

בכל הקשור להליכה

בדרכיו ואורחותיו של

בעל ההילולא

שיכנסו לארץ, כאשר יצאו מארץ ישראל ויבואו בין אומות העולם כו' – זמן ממושך לאחר הסתלקותו של משה רבינו.

ואעפ"כ, השתדל משה רבינו ועשה את כל התלוי בו כדי שישראל יוכלו לעבוד את עבודתם גם במשך השנים (והדורות) שלאח"ז [כשם שהשתדל להבדיל ג' ערי מקלט, אע"פ שעדיין לא הי' הדבר נוגע לפועל, שהרי "אינן קולטות עד שיבדלו אותם שבארץ כנען"] – שכן, הנהגתו של "רועה ישראל" אמיתי היא באופן ש"לא יפרדו מעל צאן מרעיתם", ובלשון הגמרא: "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש", ומזה מובן שגם בהיותו בחיים חיותו בעלמא דין עושה את כל התלוי בו לטובתם של ישראל בזמנים שלאח"ז.

ה. והנה, "הימים האלה נזכרים ונעשים",

היינו, שבר"ח שבט מידי שנה בשנה **חוזרים ונשנים** הענינים שהיו בר"ח שבט הראשון, כאשר "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון".

וענין זה נוגע ושייך לעבודת כאו"א מישראל:

מבואר בתניא ש"כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה, כי הוא משבעה רועים הממשיכים חיות ואלקות לכללות נשמות ישראל, שלכן נקראים בשם רועים, ומשרע"ה הוא כללות כולם, ונקרא רעיא מהימנא כו".

ולא עוד, אלא שניצוץ משה רבינו שבכאו"א מישראל פועל את כל עניני העבודה במעשה בפועל – כמבואר בתניא בפירוש דברי הגמרא על הפסוק "ועתה ישראל מה הי' אלקיך שואל מעמך **כי אם** ליראה את ה'", "אטו יראה מילתא זוטרתיה היא, אין **לגבי משה** מילתא זוטרתיה היא", "דלכאורה, אינו מובן התירוץ, דהא שואל **מעמד** כתיב" – שמצד בחי' משרע"ה שבכאו"א מישראל, נעשה אצלו ענין היראה "מילתא זוטרתיה", ועד"ז בנוגע לכל שאר עניני העבודה שנתבאר בהמשך הכתוב – "לאהבה אותו . . . לשמור את מצות ה' ואת חוקותיו גוי".

ומזה מובן שגם הענין ד"הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון" – נוגע לעבודת כאו"א מישראל, מצד בחי' משרע"ה שבו, היינו, שבר"ח שבט ישנה נתינת-כח מיוחדת בעבודתו של כאו"א מישראל להפיץ תורה ויהדות בלשון עם ועם, "בשבעים לשון" – הן בנוגע ליהודים שבהכרח ללמדם את התורה בלשון עם ועם, מכיון שאינם שייכים עדיין ללשון הקודש, והן (להבדיל) בנוגע

ומובן, שכאשר יהודי משבט זבולון הגיע לארצות דשבעים אומות העולם – הי' צריך לדבר עמהם בלשונם, הן בנוגע לעניני פרקמטיא, והן – ובעיקר – להשפיע עליהם "לקבל מצוות שנצטוו בני נח", ובמילא, הוצרך להיות בקי בלשון עם ועם, "שבעים לשון".

ונוסף לזה:

גם בזמן שביהמ"ק הי' קיים (לפני הענין ד"מפני חטאינו גלינו מארצנו") היו יהודים שגרו בחוץ לארץ – לא מבעי בזמן בית שני (שאו הי' הדבר בריבוי יותר), אלא אפילו בזמן בית ראשון, מוכח מכמה מדרשי חז"ל שהיו יהודים שדרו בחוץ לארץ, מאיזו סיבה שתהי'.

ומכיון שכן, יש צורך בביאור התורה כולה "בשבעים לשון" – כדי שיוכלו לבאר את התורה כולה לאותם יהודים שנתגלגלו ובאו לדור בין האומות.

ולכן, כאשר משה רבינו הכין את בני"ל להכנס לארץ, שאז תתחיל העבודה בעניני העולם – הקדים לבאר ולפרש את התורה "בשבעים לשון", כדי שיוכלו למלא את תפקידם ושליחותם **בכל העולם**, במשך הדורות הבאים.

וכאן רואים את תכונתו של "רועה ישראל" אמיתי – שדואג ועושה את כל התלוי בו לטובתם של ישראל גם בנוגע לזמן שלאחרי הסתלקותו:

ביאור ופירוש התורה "בשבעים לשון" הי' נוגע לעבודתם של ישראל משך זמן לאחר

להשפעה על אומות העולם "לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

וההכנה לזה – בשבת שלפני ר"ח שבט, שבו נמשכת ברכתו של הקב"ה בנוגע לכל ענייני חודש שבט, כולל ענייני העבודה השייכים במיוחד לר"ח שבט, ובהתאם לכך, הרי זה זמן מסוגל כדי לקבל החלטות טובות בנוגע לענייני העבודה ד"באר את התורה", "בשבעים לשון".

1. נוסף על העניין המפורש בתושב"כ בנוגע לר"ח שבט – ישנו עוד עניין בחודש שבט, שנתחדש ושייך במיוחד לדורנו זה:

יום העשירי בשבט, "העשירי יהי קודש", הוא – יום ההסתלקות וההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ביום זה, "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו... מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה... ופועל ישועות בקרב הארץ" (כמבואר באגה"ק).

ולכן, בשבת מברכים חודש שבט, שממנו מתברכים כל הימים דחודש שבט, ועאכו"כ ימים מיוחדים שבו, כבנדו"ד, "העשירי יהי קודש" – ישנה נתינת-כח וברכה מיוחדת בנוגע לכל העניינים השייכים לעשירי בשבט, ובמיוחד – בנוגע לקבלת החלטות טובות בכל הקשור להליכה בדרכיו ואורחותיו של בעל ההילולא.

וכללות העניין בזה – הפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, אשר, זהו גם הקשר והשייכות עם העניין דר"ח שבט, "באר את התורה בשבעים לשון" – הפצת התורה והיהדות, כולל הפצת המעיינות, בכל מקום ומקום, ע"י ש"בשבעים לשון פירשה להם".

2. ויש להוסיף בזה:

למרות שהעניין דעשירי בשבט נתחדש **בדורנו זה**, ואילו העניין דר"ח שבט מפורש **בתושב"כ**, ולא עוד, אלא שמדובר אודות "משנה תורה", שבו כלולים גם ד' הספרים שלפנ"ז, וא"כ, עיקר ה"שטורעם" דשבת מברכים צריך להיות בנוגע לעניינו של **ר"ח שבט**, ולא בנוגע לעשירי בשבט, ונוסף לזה: ר"ח שבט **קודם** לעשירי בשבט, ולא עוד, אלא שעשירי בשבט גופא כלול בר"ח שבט (הכולל את כל ימי החודש) – אעפ"כ, מכיון שעניינו של עשירי בשבט נוגע ביותר **לדורנו ולעצמנו** (ענין הקשור עם **נשיא דורנו**), מובן, שצריך להיות "שטורעם" מיוחד בשבת מברכים גם

בנוגע לענינו של עשירי בשבט, **ואדרבה**: עיקר ה"שטורעם" דשבת מברכים צריך להיות בנוגע לענינו של עשירי בשבט, הנוגע אלינו במיוחד.

והביאור בזה – ע"ד המבואר במפרשי נוסח התפלה בטעם הקדמת "אלקינו" ל"אלקי אבותינו":

לכאורה, צריכים להקדים "אלקי אבותינו" לפני "אלקינו" – הן מצד הקדימה **בזמן** (בהתאם לסדר הדורות, כשם שהסדר הוא "אלקי אברהם אלקי יצחק, אלקי יעקב"), והן מצד הקדימה **במעלה**, כלומר, כדי שהתפלה תפעל פעולתה, יש להקדים ולהזכיר תחילה "אלקי אבותינו", כדי לעורר **זכות אבות**.

ואעפ"כ, נוסח התפלה הוא "אלקינו (ואח"כ) ואלקי אבותינו" – מכיון ש"אלקינו" הו"ע הנוגע ושייך אלינו יותר מאשר "אלקי אבותינו", ובמילא, התפלה עצמה ופעולתה הם באופן נעלה יותר.

כלומר: עצם ההסברה שהענין ד"אלקינו" נוגע ושייך אלינו, אינה מתרצת עדיין את השאלה שיש להקדים "אלקי אבותינו" – שכן, מה בכך ש"אלקינו" נוגע אלינו, כאשר הזכרת זכות אבות ע"י הקדמת "אלקי אבותינו" **תועיל יותר** לפעולת התפלה? אלא ודאי בהכרח לומר שההסברה היא – שמכיון ש"אלקינו" הו"ע הנוגע ושייך **אלינו**, הרי זה פועל שהתפלה עצמה (ובמילא) – פעולת התפלה) תהי' באופן נעלה יותר, כפי שרואים במוחש אצל כל אדם, שבדבר הנוגע אליו באופן ישיר, פועל הוא יותר מאשר בדבר הנוגע למישהו אחר (גם כאשר כתוצאה מזה נפעל גם אצלו כו').

וכידוע המשל הנפלא שמביא כ"ק מו"ח אדמו"ר בשם אדמו"ר מהר"ש – שמצינו שקו"ט בדברי תנאים ואמוראים בדיני נשים וטענותיהן שיכולות לטעון, עד לטענתה של "שפחה חרופה" [שפחה חרופה **כפשוטה** – ככל ענייני הלכה שהכוונה בהם היא לפשוטם של דברים – שעדיין לא נשתחררה כו', ובמילא, אינה עדיין בת ישראל], ולכאורה, תמוה ביותר: כיצד יתכן שאותם סברות שהמציאו **תנאים ואמוראים**, בעלי השכלה מופלגה שהתייגעו בלימוד התורה מתוך מסיני, עד שהגיעו לדרגא שהתורה נקראת על שםם – סברות עמוקות כאלו יעלו על דעתה של "שפחה חרופה"?! וההסברה בזה – שכאשר הדבר **נוגע לאדם**, מסוגלת גם "שפחה חרופה" להמציא שכלים עמוקים שאינם לפי-ערכה כלל!

ועד"ז בנוגע לענין התפלה – שכאשר הפתיחה היא ב"אלקינו", ענין השייך ונוגע **אלינו** במיוחד, אזי התפלה כולה (גם מ"ש לאח"ז "אלקי אבותינו") היא **באופן אחר לגמרי**, היינו שרגש הביטול – "כעבדא קמי מר"י" – הוא באופן פנימי ועמוק יותר, ועד"ז בנוגע לכללות כוונת התפלה, עד לתכלית העילוי – "אליו ולא למדותיו", ובמילא, גם פעולת התפלה היא באופן נעלה יותר.

ומזה מובן גם בנוגע לעניינינו – ה"שטורעם" דשבת מברכים חודש שבט:

כאשר ישנם ב' עניינים, ענין הקשור עם אבותינו ואבות אבותינו כו', עד לדורו של משה רבינו ("בעשתי עשר חודש באחד לחודש... הואיל משה באר את התורה"), וענין השייך ונוגע **אלינו** במיוחד (עשירי בשבט, יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יש להתחיל את עיקר ה"שטורעם" בענין השייך ונוגע **אלינו**, יום ההילולא דעשירי בשבט.

ולאחרי שמתחילים בענין הנוגע **אלינו** – אזי נעשים כל שאר ענייני העבודה (כולל הענין דר"ח שבט) באופן נעלה יותר.

ח. ובנוגע לפועל:

בעמדנו בשבת מברכים חודש שבט שבו נמשכת ברכה ונתינת-כח בנוגע לכל ענייני העבודה דחודש שבט – יש להעריך את היוקר דכל רגע ורגע, ולנצל זאת באופן הכי נעלה, ע"י שמקבלים החלטות טובות בנוגע לכל ענייני העבודה האמורים, הן ענייני העבודה דר"ח שבט, והן ענייני העבודה דעשירי בשבט.

ויהי"ר שתהי' הצלחה רבה בכל הקשור להמשכת הברכות דשבת מברכים חודש שבט, הן בנוגע לכללות בני"י, והן בנוגע לכאוו"א בפרטיות – "ומבשרך לא תתעלם".

וכאמור, עיקר ה"שטורעם" דשבת מברכים שבט צריך להיות בנוגע לעשירי בשבט – להוסיף בכל ענייני העבודה של בעל ההילולא,

ובכללות – בשני עניינים: (א) הפצת המעיינות חוצה, (ב) הכרזות ב"קול קורא": "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה",

והא בהא תליא – שהרי כאשר י"פוצו מעיינותיך חוצה" אזי קא אתי מר דא מלכא משיחא, אשר, על ידו תהי' הגאולה האמיתית והשלימה,

כן תהי' לנו – במהרה בימינו ממש, בעגלה דידן ממש.